

SIVA ZONA

Tog dana, oko podneva, Marti je zazvonio telefon. Na displeju je pisalo: *Nadzornik*.

„Šta radiš, Marta?“, pitao je.

„Kuvam ručak, znaš da noćas radim u *Bazi*.“

„Da, trebalo je da dežuraš u *Bazi*, ali je došlo do izmene plana“, rekao je odsečno, tonom koji joj je najavio nešto neprijatno. „Nedostaje jedan tim u *Sivoj zoni*. Moraćeš da pođeš sa svojom ekipom, da pomognete.“

„Odakle sad to, mi smo išle više puta?“, pitala je, ali je Nadzornik jednostavno presekao: „Direktiva odozgo!“

Čuo je ćutanje s druge strane žice, te je spustio ton i nastavio umirujućim glasom, skoro molećivo: „Samo još ovog puta. Imamo premalo ljudi, a nisu svi osposobljeni...“

„To mi je odavno jasno“, rekla je rezignirano i pritisnula crveno dugme.

Nadzornikov poziv Martu je podsetio kako se, samo nekoliko meseci ranije, u sopstvenom krevetu borila s nevidljivim XXO. Tokom plima groznice, prolazila je predelima živih boja i lelujavih senki, koje su se izvijale, izduživale i skupljale. Uzdizale su se do plafona i po njemu kružile, da bi zatim u trenu nestajale po uglovima sobe. U tom magnovenju, pomislila je čak da joj te opsene prenose neke poruke *onostranog*. U pokušajima da ih prepozna i rastumači, širila je oči i zadržavala ionako plitak dah. Nikakvih poruka nije bilo. „Kako bih volela da sada ležim na neugaženoj travi i bistrim pogledom prebiram po sazveždima“, bilo je poslednje što je pomislila kad je plafon spavaće sobe počeo da se spušta.

* * *

Odjednom se našla na visoravni prekrivenoj zelenom neugaženom travom s koje je pucao pogled na suncem okupan grad. Hodala je njenim obodom, tik uz liticu, tačno iznad kompleksa gradske bolnice, i prepoznala belu zgradu u kojoj je nekada radila. Imala je utisak da je na zadatku, nije shvatala kakvom. Uputila se stazom koja je vodila preko livade. U susret joj je išao čovek koji je brzo hodao, kao da već kasni. U naručju je nosio bebu umotanu u krpe koju joj je iznenada predao. Iz naručja ju je gledalo nasmevano i zadovoljno lice tog deteta, ali nakratko, jer ga je Marta ubrzo prosledila dvema devojčicama koje su se stvorile niotkuda. Nastavila je stazom koja je vodila pravo u otvorenu salu nekog primorskog hotela. Bilo je vreme ručka i mnogo ljudi se tiskalo za velikim šankom. Svi stolovi su bili popunjeni, konobari su se spretno kretali kroz gužvu držeći pune poslužavnike visoko iznad svojih glava. Prošla je iza leđa livrežisanog čoveka koji je dirigovao horom mažoretkinja. One su pevale neku poletnu prolećnu melodiju, kakva je bila i atmosfera koja je vladala tim prostorom. Ipak, nije mogla da se opusti. Grizla ju je savest što je ono dete olako preпустиła nepoznatim devojčicama. Pritisak da ga pro-

nađe postajao je sve jači. Pogledom je tražila bebu, unezvereno se osvrćući na sve strane. Probijajući se kroz gužvu, sudarala se s prolaznicima, unosila im se u lice i pitala ih da li su je videli. Jedan konobar joj je u prolazu dobio: „Prati me, znam gde je!“, i ona je pošla za njim do šanka na kome je bio veliki lonac čiji je poklopac kloparao usled vrele pare. Konobar ga je podigao. U lonac je gurnuo obe ruke, do lakata, dok ga je zapahnjivao gusti beli oblak. S užasom je shvatila da je beba u toj vreloj supi i, preneražena, počela da viče: „Da li ste ludi, skuvali ste dete!“, ali konobar je uz osmeh izvadio zamotuljak s kojeg se slivala providna lepljiva tečnost. Iz njega je Martu ponovo gledalo ono prelepo lice živih očiju i milog osmeha. S detetom u naručju, požurila je ka izlazu. Na otvorenim vratima hotela naletela je na nepoznatog čoveka, kome se unela u lice i euforično rekla: „Ova beba se dva puta rodila! Tako ću i ja!“

Naglo je otvorila oči. Jasno je videla da je plafon spavaće sobe počeo da se podiže.

* * *

„Dobro večer, kolege! Došle smo da vas odmenimo“, rekla je Marta s prividnim samopozdanjem, kročivši u prostranu *Sivu zonu* u pratnji još dve figure u belom. Pogled joj je odmah privukao crni displej na centralnom zidu koji je pokazivao 21:45.

„Dobro večer!“, odgovorio joj je s prizvukom prijatne iznenađenosti muški glas krupne figure u belom, na čijem je skafanderu plavim flomasterom bilo ispisano: ŠEF.

„Ja sam Marta V., šefica noćne smene.“

„Marta, ti si? Ja sam, Rade...“

„Moj drug s godine, Rade P?!“

„Da, teško se prepoznajemo. Ni rođena žena me ne bi poznala u ovom astronautskom odelu. Odakle ti ovde?“

„Eh, odakle... Zvali su nas da hitno zamenimo ekipu *Mars*. Oni više neće pružati podršku *Sivoj zoni*, jer se i njihov brod nasukao zbog ogromnog priliva putnika.“

„Zar i oni? Eeee, šta da se radi, mi tu ne možemo ništa... Vama hvala što ste stigle ranije, poslednji sat nam se baš odužio.“

„Da li je bilo nekih problema?“

„Predajemo vam smenu s trideset osam putnika. Važno je da smo uspeali da ih sačuvamo.“

„Daćemo i mi sve od sebe. Svaka duša nam je potrebna, ovde, na Zemlji.“

Dok su zajedno išli od kapsule do kapsule i komentarisali stanje svakog putnika, Marta se malo opustila. Shvatila je da postoje dobre šanse da i putnici i njena posada mirno dočekaju jutro.

* * *

Kad je Radetov tim napustio *Sivu zonu*, sela je za komandni pult. Iskusnim pogledom prelazila je preko monitora na kojima su fluorescentnozelene tačke ispisivale krivudave jednoobrazne linije. Prostor je ispunjavao ritmičan zvuk elektronskih uređaja, kao tehno-bit: *ta-ta-ta-ta-taaa-tata / ta-ta-ta-ta-taa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata /*

ta-ta-ta-ta-taa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata... Povremeno je pogledom pratila članove svoje posade, *Figure 1 i 2*. Bez naglih pokreta, one su se, takoreći levitirajući iznad uglačanog poda, kretale od stanice do stanice, tiho razgovarale s budnima, neumorno montirale boce, nameštale jastuke, rasplitale kablove... *Ta-ta-ta-ta-taaa-tata / ta-ta-ta-ta-taa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata / ta-ta-ta-ta-taa-tata / ta-ta-ta-ta-taaa-tata...* Taj zvuk je na Martu delovao umirujuće.

I taman kad joj se u glavi generisala mantra: „Sve će biti dobro“, u sedativnu tehno-simfoniju uleteo je analogni zvuk telefona s pulta. Trgla se i pogledala ka crnom displeju. Vremenska linija pokazivala je *03:15 (Fool Moon!)*.

„Dobro jutro, da li je to *Brod 7, Paluba 1?*“, čula je kroz slušalicu iritantan alt.

„Da“, odgovorila je Marta odsečno i iznenadila se kako joj glas ima metalni prizvuk.

„Izvinite što zovem ovako kasno-da-je-već-rano. Ja sam vaša koleginica, *Neptunka*, specijalista za poremećaje sna. S kim razgovaram?“

„Ovde Marta V., šefica ekipe *Venera*.“

„*Venera*? Zar nije po rasporedu noćas dežurna ekipa *Mars*?“

„Trebalo je, ali je došlo do brze izmene plana“, odgovorila je, i dodala s blagom ironijom: „Pošto ste koleginica, trebalo bi da razumete kako sistem funkcioniše u novonastaloj situaciji.“

„Hmm, da, jasno mi je... Ja sam sestra Lole O., putnice na poziciji #9. Zovem da pitam da li je ona na svom mestu...“

Marta je isturila glavu iznad pulta i pogledala ka kapsuli #9, u kojoj je bila smeštena putnica bele kose, precizno ošišane na ravno do nivoa brade. Ležala je zatvorenih očiju, potpuno mirno, s rukama pripijenim uz telo.

„Putnica Lola O. spava“, saopštila je kratko.

„Da li ste sigurni, koleginice? Malopre mi je ušetala u san.“

„Ne razumem o čemu govorite?“

„Iako su joj oči zatvorene, ona je budna. Ušla mi je u san i poručila mi da ne želi da zaspi, jer joj u REM fazi dolaze nepoznati ljudi koji pokušavaju da joj u ruke uguraju bebu koju ona nikako ne želi da uzme. Kaže mi da ne zna čije je to dete. Molim vas, slobodno joj dajte ružičastu pilulu, mora da se naspava. A moram i ja!“, zaključila je kratko Neptunka.

„U redu, ne brinite...“, zbunjeno je rekla Marta i spustila slušalicu.

* * *

Naglo je ustala i sigurnim korakom se zaputila ka kapsuli #9. Dok joj je prilazila, Marti je putnica Lola O. delovala kao mumija u sarkofagu. Nagnula se nad nju i kroz vizir pažljivo posmatrala njeno spokojno porculansko lice. Sedokosa je disala tiho, jedva čujno.

„Lola!“, obratila joj se Marta i ponovo se trgla, iznenađena metalnom bojom svog glasa. Protresla je glavom kao da želi da ga neutrališe. Tada je odlučila – skinuće s lica zaštitni vizir. Učinila je to jednim potezom i spustila ga na Lolino uzglavlje.

„Lola O., da li me čuješ? – obratila joj se ponovo, i primetila da joj je glas postao nekako mekši, prirodniji. Ipak, Neptunkina sestra nijednim gestom nije pokazivala da je čuje, a

kamoli da s njom želi da razgovara. Odlučna u nameri da uspostavi komunikaciju, Marta je nastavila da se razotkriva. Skinula je najpre masku *Apolo 111*, a zatim i *Plavi štit*, i usne približila Lolinom uhu.

„Da li si možda na zelenoj livadi?“, upitala ju je prisnim i mekanim, sada već humanijim glasom. Jasno je videla da je Lolin levi facijalis zaigrao, i to ju je ohrabrilo da nastavi.

„Vidiš li neku bebu koju nosaju po livadi?“, pitala je s dozom konspiracije, dok je pogledom držala na distanci *Figuru u belom broj 1*, koja je stajala kao ukopana na drugom kraju sobe i posmatrala je kroz vizir razrogačenih očiju.

Putnica Lola O. je veoma diskretno trepnula, ali je Marta jasno mogla da vidi kako joj se, ispod spuštenih kapaka, očne jabučice živo kreću levo-desno, gore-dole, kao da pogledom traže nekog. To ju je ohrabrilo da skine najpre jedan, a zatim i drugi par rukavica. Uz osećaj olakšanja pogledala je u svoje mokre, skoro skuvane dlanove i njima obuhvatila Loline suve i hladne šake.

„Ne plaši se, uzmi tu bebu koju ti daju!“, rekla joj je nežnim, ali samouverenim glasom, i osetila čvrst stisak Lolinih ruku.

U tom trenutku kao da je sve stalo. Čak i vreme. Brojevi na crnom displeju počeli su da trepere, a zatim i da nestaju, tako da Marta nije mogla da proceni koliko dugo su se njih dve držale za ruke. Kasnije se sećala kako je sivilo sobe postepeno bledelo pod zlatnom jutarnjom svetlošću. Putnica bele, uredno očešljane kose, već je sedela ispravljenih leđa u krevetu i doručkovala, kada je u *Sivu zonu* ušetao prijatan muški glas: „Dobro jutro, kolegice! Došli smo da vas odmenimo.“